

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 28/06-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Z. K., bytom Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. V. P., H., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd opatrením Krajskej prokuratúry v Prešove sp. zn. Kc 2102/05 zo 14. júna 2005 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. VI/1 Pz 73/05 a sp. zn. VI/2 Pz 370/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. januára 2006 doručená sťažnosť Z. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) opatrením Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej aj „krajská

prokuratúra“) sp. zn. Kc 2102/05 zo 14. júna 2005 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaniach vedených pod sp. zn. VI/1 Pz 73/05 a sp. zn. VI/2 Pz 370/05.

Sťažovateľ uviedol, že 3. januára 2005 mu bol doručený rozsudok Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 150/04, 4 Co 151/04 z 28. októbra 2004, proti ktorému podal 24. januára 2005 generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania z dôvodu, že „... rozhodnutie (...) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a konanie je postihnuté vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b, c O. s. p.)...“.

Generálna prokuratúra listom sp. zn. VI/1 Pz 73/05 z 3. februára 2005 potvrdila prijatie podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania a vec postúpila na vybavenie krajskej prokuratúre, ktorá listom sp. zn. Kc 2102/05 zo 14. júna 2005 vec odložila. Proti postupu generálnej prokuratúry v spojení s opatrením krajskej prokuratúry podal sťažovateľ generálnej prokuratúre opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania z 9. augusta 2005 aj s poukazom na porušenie ustanovenia § 36 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Opakovaný podnet sťažovateľa generálna prokuratúra vybavila listom sp. zn. VI/2 Pz 370/05 z 20. októbra 2005 tak, že ho odložila.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že v súdnych konaniach sa riešili medzi ním a spoločnosťou J., s. r. o., Š. právne záväzky vyplývajúce z uzatvorenej „Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy“ o prevode akcií z 20. novembra 2000. Konanie, v ktorom sťažovateľ vystupoval ako žalovaný a obchodná spoločnosť J., s. r. o., Š. ako žalobca, začalo na základe žaloby o zaplatenie 1 500 000 Sk s prísl. podanej 10. septembra 2001 Okresnému súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“), na ktorom sa vedie pod sp. zn. 5 C 1180/01. Podľa sťažovateľa „Žalobcove tvrdenia sa nezakladajú na pravde, o čom svedčia aj dôkazy ním predložené. (...)“ a „... súdy oboch stupňov počas celého konania č. k. 5 C 1180/01, resp. č. k. 4 Co 150/04“ ich „ignorovali a rovnako sa dostatočne nezaoberali otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (...) a navyše bezdôvodne nepripustil dovolanie

na dovolaciu otázku ohľadne aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s tvrdením, že nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu“.

Podľa sťažovateľa *„Z hľadiska skutkového, procesného a právneho súdy závažným spôsobom pochybili“*, a preto sa obrátil na generálnu prokuratúru s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania z 24. januára 2005 a následne aj opakovaným podnetom.

Sťažovateľ porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy opatrením krajskej prokuratúry odôvodňuje tým, že *„... z práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR možno vyvodit' právo, aby sa generálny prokurátor SR prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Prešove jeho podnetom na mimoriadne dovolanie zaoberal podľa ustanovení § 31 až 36“* zákona o prokuratúre.

Podľa sťažovateľa *„Ak by si krajský prokurátor v Prešove riadne preštudoval spis Okresného súdu v Humennom, č. k. 5 C 1180/01, vrátane sťažovateľovho podnetu na mimoriadne dovolanie, zistil by, že podnet je dôvodný, a je teda dôvod pre postup v zmysle § 243e) O. s. p. (...) Okresný súd v Humennom následne aj Krajský súd v Prešove vychádzali pri rozhodovaní z nesprávne zisteného skutkového stavu veci (str. 3 ods. 1, posl. veta rozsudku 4 Co 150/04), čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci (...)“*.

Sťažovateľ porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa *„čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“* opatrením krajskej prokuratúry odôvodňuje tým *„že k vybaveniu nášho prvého podnetu na mimoriadne dovolanie (...) nedošlo v rozpore s § 33“* zákona o prokuratúre *„v zákonnej 2 mesačnej lehote, keďže podnet bol podaný 24. 1. 2005 a opatrenie Krajskej prokuratúry, Kc 2102/05 nám bolo doručené až 17. 6. 2005. Ide o ničím neodôvodnené prietahy konania a porušenie ústavného práva sťažovateľa v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, teda práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov“*.

Podľa sťažovateľa vybavenie jeho opakovaného podnetu generálnou prokuratúrou bolo *„... bez akéhokoľvek prešetrenia okolností rozhodujúcich pre posúdenie, či došlo*

k porušeniu zákona – teda k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdmi oboch stupňov a k vadám konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (...)

Prokurátorka generálnej prokuratúry sa rovnako ako súdy oboch stupňov nesnažili v otázke aktívnej vecnej legitímácie o právne hodnotenie na základe skutkového stavu veci, ale o prispôsobenie skutkového stavu veci svojmu právnemu hodnoteniu, čo je s ohľadom na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a zákon (...) o prokuratúre porušením sťažovateľovho práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy (...)“.

Porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy opatrením generálnej prokuratúry z 20. októbra 2005 sťažovateľ odôvodňuje tým, „... že vec prejednával v prvom stupni vecne a miestne nepríslušný súd – Okresný súd v Humennom, bolo sťažovateľovi odňaté právo na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy...“.

Porušenie čl. 13 dohovoru opatrením generálnej prokuratúry z 20. októbra 2005 sťažovateľ odôvodňuje najmä tým, že prokuratúra „V rozpore s účelom poslania prokuratúry, keď nekonala iniciatívne, nestranne a spravodlivo, poskytla právnu ochranu subjektu, ktorý v danom právnom vzťahu už nevystupoval a ktorý už svoju žalobu oprel o nepravdivé skutočnosti a poškodil tak sťažovateľa na jeho právach.

Napriek tomu, že prokuratúra je vo vzťahu k sústave súdov nezávislým orgánom s úplnými právomocami hmotnoprávnej aj procesnoprávnej povahy, tieto prostriedky v preskúmvanej veci nevyužila, keďže podľa nášho názoru podnet je dôvodný, a bol teda dôvod pre postup v zmysle § 243e) O. s. p.“

Sťažovateľ sa domáha prijatia návrhu na ďalšie konanie a navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol nasledovne:

„1. Opatrením Krajskej prokuratúry v Prešove Kc 2102/05-18 zo dňa 14. 6. 2005 a následne opatrením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 20. 10. 2005, sp. zn. VI/2 Pz 370//05-30, bolo porušené sťažovateľovo právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo nebyť odňatý zákonnému

sudcovi v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na účinné vnútroštátne opravné prostriedky v zmysle čl. 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/1 Pz 73/05, bolo porušené sťažovateľovo právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Zrušuje opatrenie Krajskej prokuratúry v Prešove Kc 2102/05-18 zo dňa 14. 6. 2005 a následne opatrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 20. 10. 2005, sp. zn. VI/2 Pz 370/05-30.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5 788,- Sk (2 x hl. úkon - prevzatie a príprava veci a podanie vo veci samej a 2 x režijný paušál), ktoré sú povinné Krajská prokuratúra v Prešove a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v Bratislave spoločne a nerozdielne uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi priznáva primerane finančné zadostučinenie vo výške 10 000 000,- Sk, ktoré sú povinné Krajská prokuratúra v Prešove a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky spoločne a nerozdielne vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané zjavne oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ napáda postup a vydané opatrenia krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry, ktorými boli podnety sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania proti právoplatnému rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 150/04, 4 Co 151/04 z 28. októbra 2004 odložené, pre nezistenie dôvodov na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243f ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Zo sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že vo veci sťažovateľa vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 1180/01 o zaplatenie 1 500 000 Sk s príslušenstvom rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 1180/01 zo 4. novembra 2003 tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 1 500 000 Sk s príslušenstvom. Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 150/04, 4 Co 151/04 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľ podal 24. januára 2005 generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorého prijatie generálna prokuratúra potvrdila listom sp. zn. VI/1 Pz 73/05 z 3. februára 2005. Z potvrdenia o prijatí podnetu vyplýva, že o spôsobe vybavenia podnetu bude sťažovateľ písomne vyrozumený krajskou prokuratúrou. Krajská prokuratúra listom sp. zn. Kc 2102/05 zo 14. júna 2005 vec odložila z dôvodu, že *„V postupe a v rozhodnutiach súdov oboch stupňov v danej veci nebolo zistené porušenie zákona, teda ani dôvod na postup podľa § 243e) OSP (...)“*. Sťažovateľ podal generálnej prokuratúre opakovaný podnet z 9. augusta 2005, ktorý generálna prokuratúra vybavila listom sp. zn. VI/2 Pz 370/05 z 20. októbra 2005 tak, že opakovaný podnet bez prijatia opatrenia odložila z dôvodu, že *„... súdy neporušili zákon tak, ako to predpokladá ustanovenie § 243f ods. 1 OSP (...)“*.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

1. Pokiaľ sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru opatrením krajskej prokuratúry sp. zn. Kc 2102/05 zo 14. júna 2005 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Pz 73/05, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je teda časovo neobmedzený prostriedok ochrany ústavnosti (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Vybavenie sťažovateľovho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania z 24. januára 2005, ktorého prijatie generálna prokuratúra potvrdila listom sp. zn. VI/1 Pz 73/05 z 3. februára 2005, bolo sťažovateľovi oznámené opatrením krajskej prokuratúry sp. zn.

Kc 2102/05 zo 14. júna 2005. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 4. januára 2006, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej pre tento typ konania pred ústavným súdom, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti posúdil ako návrh podaný oneskorene.

2. Pokiaľ sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru opatrením generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Pz 370/05 z 20. októbra 2005, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 71/05), resp. pri ktorej je zjavná absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre „Prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány“.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre „Pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu, či sú splnené podmienky na podávanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený“.

Generálna prokuratúra na základe opakovaných podnetov sťažovateľa preskúmala postup a rozhodnutia okresného súdu v konaní sp. zn. 5 C 1180/01 a súvisiaci postup a rozhodnutia krajského súdu v konaní sp. zn. 4 Co 150/04, 4 Co 151/04 a dospela k záveru, že nie sú splnené podmienky na vykonanie opatrenia, na podanie mimoriadneho dovolania, a preto podnety sťažovateľa naposledy listom sp. zn. VI/2 Pz 370/05 z 20. októbra 2005 odložila.

Z citovaných ustanovení zákona o prokuratúre nemožno vyvodiť povinnosť vyhovieť podanému podnetu. Pokiaľ sťažovateľ uviedol, že generálna prokuratúra opakovaný podnet vybavila «... „formálne“, bez akéhokolvek prešetrenia okolností rozhodujúcich pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona...», ústavný súd poznamenáva, že posúdenie podnetu je vo výlučnej právomoci prokurátora (mutatis mutandis I. ÚS 98/97, II. ÚS 55/98). Z oprávnenia prokurátora na vykonanie opatrenia nemožno vyvodiť právo na výsledok vybavenia podnetu, ktorý by zodpovedal predstave sťažovateľa (II. ÚS 88/99, II. ÚS 168/03, III. ÚS 62/04).

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre: „Ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.“ V danom

prípade však generálna prokuratúra dospela k záveru, že takéto podmienky nie sú splnené, a preto podnety sťažovateľa odložila.

Zákon o prokuratúre však neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by oprávňovalo fyzickú osobu alebo právnickú osobu na to, aby na základe jej podnetu musel prokurátor podať mimoriadne dovolanie, inak povedané, že by podnetu musel vyhovieť. Podanie návrhu na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e a nasl. OSP je vo výlučnej dispozícii generálneho prokurátora. Na podanie tohto návrhu nie je právny nárok. Pisateľ podnetu má právo len na to, aby bol o vybavení svojho podnetu vyrozumieť. Toto právo však nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože nebráni sťažovateľovi v prístupe k uplatneniu svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. V danom prípade ide o právnu možnosť, ktorá spočíva v právnej úvahe generálneho prokurátora, ktorého úvahu nemožno nahradiť konaním, resp. príkazom iného orgánu verejnej moci.

Ústavný súd už v inej veci uviedol, že keďže navrhovateľ žiadal také konanie, ktoré ústavný súd nebol oprávnený uskutočniť, bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť (II. ÚS 33/00, III. ÚS 122/04).

Za porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu nemožno považovať samo osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu podanému podľa zákona o prokuratúre nevyhovie podľa predstáv pisateľa podnetu (I. ÚS 38/02).

V okolnostiach prípadu sťažovateľovi generálna prokuratúra opatrením sp. zn. VI/2 Pz 370/05 z 20. októbra 2005 oznámila, že na základe jeho opakovaného podnetu z 9. augusta 2005 nebude podané mimoriadne dovolanie, a náležite mu vysvetlila dôvody takéhoto postupu. Tým bol podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania v primeranej dobe riadne vybavený, a teda zjavne nedošlo k porušeniu sťažovateľových práv. Preto je sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv postupom generálnej prokuratúry, zjavne neopodstatnená.

Tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry, sa ústavný súd podrobne nezaoberal, pretože sťažovateľ neuviedol konkrétne dôvody porušenia tohto základného práva postupom generálnej prokuratúry a vzhľadom na obsah sťažnosti bol ústavný súd toho názoru, že sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti s označeným porušením práva sťažovateľa na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru opatrením generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Pz 370/05 z 20. októbra 2005 ústavný súd konštatuje, že z citovaného ustanovenia dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo z 25. marca 1983, III. ÚS 38/05). Sťažovateľ porušenie iného práva a slobody podľa dohovoru citovaným opatrením generálnej prokuratúry nenamietal, preto opatrenie generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Pz 370/05 z 20. októbra 2005 nie je spôsobilé porušiť právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení opatrenia krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry vyplývajúce z čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľom uplatneného finančného

zadosťučinenia vyplývajúce z čl. 127 ods. 3 ústavy by prichádzalo do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jeho základných práv (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) nezaoberal, pretože nevyslovil porušenie základných práv a slobôd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2006